

Dosarul nr. 1ra-56/2022
1-18151284-01-1ra-12012022

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

28 februarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun

Ghenadie Plămădeală

Nicolae Craiu

a judecat, fără participarea părților, recursurile ordinare declarate, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2021, de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie și de către avocatul Chișca Maxim, în numele inculpatului

Carare Constantin XXXXX, născut la
XXXXX, originar din XXXXX și domiciliat
în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Instanța de fond: 02.05.2018 – 04.10.2018;

Instanța de apel: 25.10.2018 – 05.03.2019 și 06.02.2020 – 28.10.2021;

Instanța de recurs: 25.05.2019 – 03.12.2019 și 12.01.2022 – 28.02.2022.

Asupra recursurilor ordinare declarate, recursurile ordinare declarate Colegiul Penal lărgit,

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 04 octombrie 2018, Carare Constantin a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, la 3 (trei) ani 6 (șase) luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita activități legate de circulația drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor lor, pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea din contul lui Carare Constantin în beneficiul statului a 1680 (una mie șase sute optzeci) lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

2. În fapt și drept, prima instanță a constatat că, Carare Constantin a săvârșit infracțiunea de circulație ilegală a drogurilor, în scop de înstrăinare, în următoarele circumstanțe:

La 24 noiembrie 2017, ora 11:45, în rezultatul percheziției efectuate la domiciliul lui Carare Constantin din XXXXX a fost depistat un fragment de sticlă pe care se păstra o substanță cu aspect de bulgări și praf de culoare albă (care a fost împachetat într-un pachet din hârtie), un pachet din polimer incolor în care se afla o substanță cu aspect de bulgări și praf de culoare albă și un cântar electronic de scară mică.

Potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-254 din 26 ianuarie 2018 se constată că în substanța cu aspect de bulgări și praf de culoare albă din fragmentul de hârtie de formă pătrată și culoare albă, precum și în substanța cu aspect de bulgări și praf de culoare albă din interiorul fragmentului de polimer incolor, ridicate în rezultatul percheziției descrise mai sus, s-a depistat cocaină cu masa totală de 1,191 grame (0,034 gr.+1,148 gr.), care se referă la substanțele stupefiante (narcotice/droguri) incluse în hotărârea de Guvern nr. 1088 din 05 octombrie 2004 cu privire la aprobarea Tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora supuse controlului precum și cantitățile acestora aprobată prin hotărârea Guvernului nr. 79 din 25.01.2006, cu modificările aprobate prin hotărârea Guvernului nr. 43 din 26 ianuarie 2009, în proporții mari.

Totodată pe fragmentul de sticlă și pe suprafața cântarului de scară mică depistate și ridicate în aceleași circumstanțe au fost depistate urme de cocaină.

Aceste acțiuni ale lui Carare Constantin au fost încadrate de către prima instanță în baza art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal – *circulația ilegală a drogurilor în scop de înstrăinare, adică procurarea, păstrarea și transportarea ilegală a drogurilor, săvârșită în scop de înstrăinare, în proporții mari.*

Prima instanță a reținut că acuzarea nu a probat „săvârșit de un grup criminal organizat”, „expedierea drogurilor” și calitate de „autor”, excluzându-le din învinuirea adusă.

3. Nefiind de acord cu sentința, acuzatorul de stat a contestat-o cu apel solicitând, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, noi potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Carare Constantin să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 42 alin. (2), 217¹ alin. (4) lit. b) Cod penal, la 11 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate legată de producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea, distribuirea drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor acestora pe un termen de 5 ani și încasarea de la inculpat în contul statului, a cheltuielilor judiciare suportate pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală în această cauză, în sumă totală de 4167 lei.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că din materialele cauzei penale rezultă incontestabil faptul că, Carare Constantin a săvârșit infracțiunea prevăzută la art. 42 alin. (2), 217¹ alin. (4) lit. b) Cod penal.

În privința lui Cernețchi Victor au fost dispuse investigații în vederea căutării, iar în privința celorlalte persoane, membre ale grupului criminal organizat, altele decât Carare Constantin, în continuare urmau a fi întreprinse acțiuni de urmărire penală în vederea definitivării rolului acestora în cadrul grupului criminal organizat, în acest sens, la 24.04.2018, a fost disjunsă o cauză penală separată în privința lui Carare Constantin pe faptul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (4) lit. b) Cod penal.

În raport cu ceilalți participanți (organizatori, instigatori sau complici), autoratul se distinge prin caracterul său esențial și necesar, contribuția autorului constând tocmai în săvârșirea acțiunii sau inacțiunii care constituie latura obiectivă a infracțiunii.

Potrivit investigațiilor efectuate în prezenta cauză penală, obiect al activității grupului criminal organizat din care fac parte Cernețchi Victor, Carare Constantin și alte persoane, sunt operațiunile ilegale cu droguri, iar declarațiile inculpatului Carare Constantin nu constituie altceva decât o versiune artificială de apărare, care urmărește scopul evitării răspunderii penale sau ușurării poziției sale.

Astfel, în opinia acuzatorului de stat, instanța de fond nu a clarificat obiectiv circumstanțele cauzei, nu a examinat toate probele în ansamblu conform art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală și, eronat, a calificat acțiunile inculpatului potrivit art. 217¹ alin.(3) lit. f) Cod penal, or, particularitățile împrejurărilor scoase în evidență denotă, că în acțiunile inculpatului se regăsesc, în mod evident, elementele infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (2), 217¹ alin. (4) lit. b) Cod penal.

Totodată, prin sentință, instanța a stabilit că termenul executării pedepsei urmează a fi calculat din data pronunțării sentinței – 04 octombrie 2018, cu includerea în termenul pedepsei a perioadei deținerii inculpatului Carare Constantin în arest preventiv și arest la domiciliu, din 24 noiembrie 2017 până la 04 octombrie 2018. S-a dispus menținerea măsurii preventive aplicate inculpatului – arestul la domiciliu – până la intrarea sentinței în vigoare.

În această parte, procurorul consideră sentința ilegală, deoarece în conformitate cu art. 389 alin. (5) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței de condamnare cu stabilirea pedepsei care urmează să fie executată, instanța stabilește categoria pedepsei, mărimea ei și începutul calculării termenului executării pedepsei.

Instanța de judecată la deliberare soluționează în mod obligatoriu, conform pct. 15) din alin. (1) art. 385 Cod de procedură penală, chestiunea revocării, înlocuirii sau aplicării măsurii preventive în privința inculpatului, în funcție de pedeapsa penală stabilită, măsură care, reieșind din prevederile pct. 5) alin. (1) art. 395, se va aplica inculpatului până când sentința va deveni definitivă.

Astfel, în cazul dat, procurorul consideră că pentru asigurarea executării sentinței de condamnare la pedeapsa închisorii, instanța de judecată urma să dispună aplicarea în privința inculpatului Carare Constantin a măsurii preventive sub formă de arest preventiv până la rămânerea definitivă a hotărârii în cauză, cu luarea inculpatului sub strajă imediat din sala de judecată, sau cu calcularea termenului ispășirii pedepsei din momentul reținerii acestuia (inculpatul lipsind la momentul pronunțării sentinței).

Altă soluție putea fi aplicarea în privința inculpatului a unei măsuri preventive non-privative de libertate, până la intrarea în vigoare a prezentei sentințe, apoi măsura fiind revocată.

Instanța însă, în mod eronat, stabilindu-i inculpatului pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani 6 luni, a decis calcularea termenului executării pedepsei din data pronunțării sentinței, cu menținerea măsurii preventive arestul la domiciliu.

La fel prin sentință instanța de judecată în mod inexplicabil a dispus nimicirea după intrarea sentinței în vigoare a corpului delict - cântarul de scară mică, care a fost cercetat în ședința de judecată și se păstrează împreună cu dosarul penal, deși în susținerile verbale procurorul a solicitat confiscarea specială a acestuia.

Cu referire la prevederile art. 106 Cod penal, acuzatorul susține că inculpatul Carare Constantin la săvârșirea infracțiunii incriminate a utilizat cântarul electronic

de scară mică care a fost depistat și ridicat la 24 noiembrie 2017 în rezultatul percheziționării domiciliului acestuia, iar necesitatea confiscării lui rezidă și din soluțiile oferite de practica judiciară.

Mai relevă acuzatorul de stat, că în baza aceleiași sentințe a fost respinsă ca neîntemeiată solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare suportate pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală în această cauză în sumă de 4167 lei, contrar prevederilor art. 227 alin. (1), 229 Cod de procedură penală.

În astfel de circumstanțe, acuzarea consideră că cheltuielile de judecată suportate de către stat în cauza penală de învinuire a lui Carare Constantin să fie încasate din contul acestuia.

3.1. A mai contestat sentința cu apel și avocatul Melinteanu Călin, în numele inculpatului, solicitând, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile lui Carare Constantin să fie recalificate potrivit art. 217 alin. (2) Cod penal.

În motivarea apelului, apărătorul a indicat că, condamnarea inculpatului Carare Constantin conform art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, de către prima instanță este contrară prevederilor art. 389 Cod de procedură penală.

Susține că vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală.

Astfel, reieșind din cumulul de probe administrate în cadrul anchetei judecătorești, apărarea consideră că de fapt nu și-a găsit confirmare învinuirea adusă inculpatului în baza art. 217¹ Cod penal, iar acțiunile inculpatului Carare Constantin urmează a fi reîncadrate în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, deoarece prin acțiunile sale el a comis – *circulația ilegală a substanțelor narcotice, fără scop de înstrăinare, adică păstrarea, expedierea, transportarea substanțelor narcotice, săvârșite în proporții mari și fără scop de înstrăinare.*

Probele la care face referire prima instanță în sentința emisă nu dovedesc în nici un mod scopul de înstrăinare a substanțelor narcotice de către inculpat și nu pot fi suficiente pentru a condamna o persoană în baza art. 217¹ Cod penal.

Astfel, atât procesul-verbal de percheziție din 24 noiembrie 2017, cât și raportul de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-254 din 26 ianuarie 2018, probează doar păstrarea substanțelor narcotice (cocaina) de către Carare Constantin pentru consum personal, fapt pe care de fapt ultimul l-a recunoscut în cadrul judecării cauzei penale.

În cadrul urmăririi penale și judecării cauzei, nu au fost audiate și nici indicate careva persoane, cărora inculpatul le-ar fi înstrăinat substanțe narcotice sau urma să le înstrăineze.

Inculpatul Carare Constantin a declarat că recunoaște faptul păstrării și consumului substanței narcotice – cocaina, obținută de la Locvicenco Veaceslav pentru consum personal și a comunicat că niciodată nu a înstrăinat prin vânzare, donare, schimb etc., careva substanțe narcotice altor persoane.

Astfel, în opinia apărării probele prezentate de către acuzare, cercetate în cadrul judecării cauzei și anume procesul-verbal de percheziție, raportul de expertiză și corpurile delictate ridicate în cadrul percheziției (fragmentul de sticlă, tubul de hârtie improvizat) probează anume faptul că substanța narcotică – cocaina era păstrată de inculpat pentru consum propriu, care a și redat în instanța de judecată modalitatea în care consuma aceasta substanță narcotică.

Faptul că în momentul în care au descins oamenii legii la domiciliul inculpatului acesta se pregătea să consume substanța narcotică – cocaina, este dovedită și de modul și locul în care se afla substanța narcotică și anume pe fragmentul de sticlă de pe care se consuma, alături de tubul de hârtie destinat pentru consum.

Referitor la argumentul cuprins în sentința primei instanței, precum că inculpatul înstrăina substanțe narcotice folosind pentru aceasta un cântar de scară mică, apărarea subliniază că prezența cântarului de scară mică la inculpat nu poate proba nicidecum scopul de înstrăinare a substanțelor narcotice de către Carare Constantin, deoarece cântarul electronic de scară mică era destinat pentru cântărirea metalelor prețioase (aur și argint), iar inculpatul, care activa în cadrul SRL „Goldmarin” îl folosea anume în scop de serviciu la cântărirea metalelor prețioase, fapt confirmat inclusiv prin certificatul eliberat de către SRL „Goldmarin”, potrivit căruia în perioada 01 noiembrie 2015 – 31 ianuarie 2018, Carare Constantin a activat în cadrul acesteia în calitate de administrator.

Iar depistarea de către expert a urmelor de substanțe narcotice pe suprafața exterioară a cântarului electronic de scară mică se explică prin faptul că în cadrul desfășurării percheziției, cântarul de scară mică și alte obiecte au fost plasate anume pe sticla pe care se găsea inclusiv substanța narcotică – cocaina, iar ulterior sigilate în plic.

Mai mult, în cadrul judecării cauzei în prima instanță, apărarea a solicitat instanței de judecată audierea atât a expertului Procopenco Natalia, cât și unor persoane care nemijlocit au fost prezente în cadrul efectuării percheziției și ridicării substanțelor narcotice și altor obiecte de la domiciliul inculpatului, care urmau a elucida în ce mod a fost efectuată ridicarea de obiecte și cum cântarul de scară mică a intrat în contact cu cocaina ridicată, însă prima instanță a respins neîntemeiat solicitările părții apărării.

3.2. Apărătorul Melinteanu Călin, în numele inculpatului, a înaintat cerere de apel suplimentară, prin care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile lui Carare Constantin să fie recalificate potrivit art. 217 alin. (2) Cod penal, cu restituirea bunurilor ridicate în cadrul percheziției proprietarului Carare Constantin și anume mijloace bănești în sumă de 15830 euro; telefon mobil model Samsung cu IMEI XXXXX; telefon mobil model Nokia cu IMEI XXXXX; telefon mobil model Nokia cu IMEI XXXXX; telefon mobil cu IMEI XXXXX.

În motivarea cererii de apel suplimentar, apărătorul a indicat că prima instanță nu s-a expus în privința tuturor corpurilor delictate, precum și a bunurilor ridicate în cadrul percheziției de către organul de urmărire penală la 24 noiembrie 2017, bunurile indicate nu au fost recunoscute de organul de urmărire penală în calitate de corpuri delictate, iar aflarea lor la păstrare în continuare este nejustificată.

Referitor la mijloacele financiare în sumă de 15830 euro, ridicată în cadrul percheziției la domiciliu, comunică că aceasta provine din împrumutul bănesc în sumă de 1700000 lei, acordat de către OM „Capital Credit Premium” SRL inculpatului Carare Constantin, fapt confirmat prin copia contractului de împrumut nr. 11/2017 din 23 iunie 2017 de la OM „Capital Credit Premium” SRL.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2019 a fost respins ca nefondat apelul procurorului, admise parțial apelul și apelul suplimentar declarat de către avocatul Melinteanu Călin, în numele inculpatului, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Carare Constantin a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an, iar conform art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 5 (cinci) ani, cu obligarea inculpatului de a nu-și schimba domiciliul și a participa la programe probaționale.

Au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței.

4.1. Pentru a se pronunța în cauza dată, instanța de apel a constatat că, la 24 noiembrie 2017, ora 11:45, în rezultatul percheziției efectuate la domiciliul lui Carare Constantin din XXXXX a fost depistat un fragment de sticlă pe care se păstra o substanță cu aspect de bulgări și praf de culoare albă (care a fost împachetat într-un pachet din hârtie), un pachet din polimer incolor în care se afla o substanță cu aspect de bulgări și praf de culoare albă și un cântar electronic de scară mică.

Potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-254 din 26 ianuarie 2018 se constată că în substanța cu aspect de bulgări și praf de culoare albă din fragmentul de hârtie de formă pătrată și culoare albă, precum și în substanța cu aspect de bulgări și praf de culoare albă din interiorul fragmentului de polimer incolor, ridicate în rezultatul percheziției descrise mai sus, s-a depistat cocaină cu masa totală de 1,191 gr. (0,034 gr.+1,148 gr.), care se referă la substanțele stupefiante (narcotice/droguri) incluse în hotărârea de Guvern nr. 1088 din 05 octombrie 2004 cu privire la aprobarea Tabelelor și Listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora supuse controlului precum și cantitățile acestora, aprobată prin hotărârea Guvernului nr. 79 din 25 ianuarie 2006, cu modificările aprobate prin hotărârea Guvernului nr. 43 din 26 ianuarie 2009, în proporții mari.

În drept, instanța de apel a reîncadrat acțiunile lui Carare Constantin în baza art. 217 alin. (2) Cod penal – *circulația ilegală a substanțelor narcotice, fără scop de înstrăinare, adică procurarea și păstrarea, substanțelor narcotice, săvârșite în proporții mari și fără scop de înstrăinare.*

În argumentarea soluției instanța de apel a statuat, că la pronunțarea sentinței, prima instanță incorect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și neîntemeiat a conchis că, Carare Constantin a comis infracțiunea prevăzută de art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal or, din declarațiile inculpatului, care au fost apreciate ca fiind veridice, se reține că acesta păstra cocaina pentru consum propriu, fapt confirmat și prin probele analizate.

Instanța de apel a respins argumentele acuzatorului de stat privind săvârșirea de către inculpatul Carare Constantin a infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (2), 217¹ alin. (4) lit. b) Cod penal, precizând că din probele analizate și apreciate nu poate

reține calificarea acțiunilor inculpatului conform agravantei „*săvârșit de un grup criminal organizat*”.

Mai mult, ținând cont de motivele invocate în apelurile apărării, instanța de apel a considerat că nu poate fi reținută ca plauzibilă și întemeiată constatarea instanței de fond în partea în care s-a conchis că acțiunile inculpatului urmează a fi recalificate de la art. 217¹ alin. (4) lit. b) Cod penal, la art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, or din probele acumulate și administrate se atestă că Carare Constantin a păstrat substanțele narcotice fără a avea scopul de înstrăinare, pentru consumul propriu.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic argumentul instanței de fond precum că inculpatul înstrăina substanțe narcotice folosind pentru aceasta un cântar de scară mică, or prezența cântarului de scară mică la inculpat nu poate proba nicidecum scopul de înstrăinare a substanțelor narcotice de către Carare Constantin, or inculpatul a explicat că cântarul electronic de scară mică era destinat pentru cântărirea metalelor prețioase (aur și argint), iar inculpatul, care activa în cadrul SRL „Goldmarin” îl folosea anume în scop de serviciu la cântărirea metalelor prețioase, fapt confirmat inclusiv prin certificatul eliberat de către SRL „Goldmarin”, potrivit căruia în perioada 01 noiembrie 2015 – 31 ianuarie 2018, Carare Constantin a activat în cadrul acesteia în calitate de administrator.

La capitolul individualizării pedepsei penale, instanța de apel având în susținere prevederile art. art. 6, 7, 16, 61, 75-78 Cod penal, a reținut că infracțiunea incriminată inculpatului face parte din categoria infracțiunilor ușoare, circumstanțe agravante și atenuante în privința inculpatului nu au fost stabilite.

Totodată, instanța de apel a indicat că antecedentele penale ale inculpatului sunt stinse (f.d. 32, vol. I), inculpatul este fondatorul SRL „Natural-Plast” care se ocupă cu comercializarea peștelui (f.d. 116, 127-129, vol. II), potrivit certificatelor medicale prezentate starea sănătății este satisfăcătoare (f.d. 17-19, vol. II).

Având în vedere lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, ținând cont de vârsta inculpatului – 51 de ani și de starea sănătății lui, de faptul că a predat substanțele narcotice, a recunoscut faptul consumului acestor substanțe, dar și de faptul că în ședința instanței de apel s-a stabilit că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, instanța de apel a concluzionat asupra aplicării în privința inculpatului a unei pedepse sub formă de închisoare pe termen de 1 an, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În această ordine de idei, instanța de apel a menționat că stabilirea unui termen de probațiune de 5 ani, va constitui o pedeapsă echitabilă și va asigura executarea scopului propus de legiuitor la art. 61 Cod penal, or la această concluzie instanța de apel a ajuns ținând cont de gravitatea faptei comise de Carare Constantin, dar și circumstanțele reale și personale ale inculpatului.

În continuare, instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiate solicitările procurorului în partea în care a cerut confiscarea cântarului electronic de scară mică, menționând că din probele analizate și apreciate de către instanța de apel pe de o parte nu s-a stabilit că cântarul respectiv a fost folosit la comiterea infracțiunii pentru care inculpatul a fost condamnat, iar pe de altă parte, în alin. (2) art. 106 Cod penal, au fost stipulate bunurile care sunt supuse confiscării speciale, prevederi care nu se extind asupra obiectului indicat.

Cu referire la solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor de judecată în sumă totală de 4167 lei, care constituie salariul procurorului și consultantului pentru zilele lucrate pe această cauză, costul bunurilor consumabile (hârtie, imprimări copiator) și costul expertizei judiciare în sumă de 1680 lei (f.d. 158 vol. I, 123 vol. II), instanța de apel a apreciat-o ca fiind una neîntemeiată, or doar cerința ce se referă la încasarea sumei de 1680 lei pentru efectuarea expertizei cade sub incidența normelor invocate de procuror.

Respectiv, în opinia instanței de apel, prima instanța întemeiat a admis parțial această cerință, atâta timp cât cheltuielile ce se referă la salariului procurorului și consultantului procurorului pentru zilele lucrate pe această cauză și costul bunurilor consumabile (hârtie, imprimări copiator), nu se încadrează în prevederile invocate de acuzatorul de stat, din motiv că Codul de procedură penală (art. 227-229), nu reglementează aceste cheltuieli drept cheltuieli de judecată.

Consecvent, instanța de apel a respins și argumentele expuse în apelul suplimentar al apărătorului Melinteanu Călin în numele inculpatului privind restituirea bunurilor ridicate în cadrul percheziției proprietarului Carare Constantin și anume mijloace bănești în sumă de 15830 euro; telefon mobil model Samsung cu IMEI XXXXX; telefon mobil model Nokia cu IMEI XXXXX; telefon mobil model Nokia cu IMEI XXXXX; telefon mobil cu IMEI XXXXX.

În acest context instanța de apel a indicat că această solicitare a fost soluționată prin ordonanța procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Dumbrăveanu Nicolae din 15 noiembrie 2018, care a respins cererea inculpatului, pe motiv că urmărirea penală în cauza în care au fost ridicate obiectele enunțate continuă, circumstanțe care au fost verificate de instanța de apel, și care la momentul adoptării deciziei sunt în vigoare.

5. Acuzatorul de stat Tăut Dorina, în temeiul art. 427 alin. (2) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, a înaintat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului procurorul a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel pe motiv că aceasta nu corespunde prevederilor art. art. 414, 417 Cod de procedură penală.

Instanța de apel în mod eronat și nemotivat a admis recalificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, omițând a examina toate probele în ansamblu, conform art. 101 alin.(1) Cod de procedură penală.

Din conținutul învinuirii aduse inculpatului Carare Constantin, precum și din probele cercetate în ședința de judecată, reiese că acesta a comis infracțiunea de circulație ilegală a drogurilor în scop de înstrăinare, adică procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea ilegală a drogurilor, săvârșită în scop de înstrăinare, de un grup criminal organizat, în proporții mari, în calitate de autor, cu utilizarea cântarului electronic de scară mică care a fost depistat și ridicat la 24 noiembrie 2017 în rezultatul percheziționării domiciliului lui Carare Constantin.

Conform raportului de expertiză, pe suprafața cântarului au fost depistate urme de cocaină, fapt ce denotă cântărirea pe acesta a drogurilor, circumstanță care în coroborare cu proporțiile mari de cocaină depistate la domiciliul inculpatului probează scopul de înstrăinare a drogurilor.

Cu referire la argumentele apărătorului precum că inculpatul deținea cocaină în proporții mari pentru consum propriu, nu avea scop de înstrăinare, iar cântarul electronic de scară mică depistat în cadrul percheziției îl folosea pentru a cântări bijuterii, așa cum este administratorul SRL „GoldMarin” care activează în domeniul confecționării bijuteriilor din metale prețioase și îl folosea pentru a demonstra clientului gramajul bijuteriei confecționate, cântarul fiind unul portativ, pe care deseori îl putea transporta chiar în portmoneu, urmează a fi apreciate ca declarative, deoarece în instanță nu au fost prezentate careva probe care ar confirma versiunea apărării - că inculpatul este administratorul SRL „GoldMarin” și că această întreprindere activează în domeniul confecționării bijuteriilor din metale prețioase.

La materialele cauzei este anexat extrasul de la Camera Înregistrării de Stat privind faptul că inculpatul este fondatorul SRL „Natural-Plast” care se ocupă cu comercializarea peștelui (f.d. 116, 127-129 vol. II). Mai mult ca atât, pe lângă cântar colaboratorii de poliție au depistat nu bijuterii, dar cocaină.

Acuzarea a indicat și că, cântarului electronic de scară mică, care a fost utilizat de inculpat la comiterea infracțiunii, urmează a fi supus confiscării speciale, conform prevederilor art. 106 alin. (2) lit. a) Cod penal, cu trecerea forțată și gratuită în proprietatea statului.

6. Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 03 decembrie 2019, a fost admis recursul ordinar, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2019, în cauza penală în privința lui Carare Constantin și s-a dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. Judecând recursul ordinar, Colegiul Penal lărgit a statuat că instanța de apel nu a cercetat amănunțit aspectele învinuirii aduse și nu a apreciat, conform art. 101 Cod de procedură penală, probele administrate.

În acest scop, s-a reținut că, deși, instanța de apel a constatat că inculpatul deținea cocaină în proporții mari pentru consum propriu, fără a avea scop de înstrăinare, iar cântarul electronic de scară mică depistat în cadrul percheziției îl folosea pentru a cântări bijuterii, deoarece a activat în calitate de administrator la SRL „GoldMarin”, întreprindere specializată în domeniul confecționării bijuteriilor din metale prețioase, instanța de apel a omis că de fapt, potrivit extrasului de la Camera Înregistrării de Stat, inculpatul este fondatorul SRL „Natural-Plast” care se ocupă cu comercializarea peștelui (f.d. 116, 127-129, vol. II). Mai mult, instanța de apel nu a dat apreciere nici faptului, că potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-254 din 26 ianuarie 2018 în rezultatul percheziției s-a depistat cocaină cu masa totală de 1,191 gr. (0,034 gr. + 1,148 gr.), ceea ce constituie proporții mari. Totodată pe fragmentul de sticlă și pe suprafața cântarului de scară mică depistate și ridicate în aceleași circumstanțe au fost depistate urme de cocaină.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2021 a fost respins ca nefondat apelul procurorului, admise apelurile declarate de către avocatul Melinteanu Călin, în numele inculpatului Carare Constantin, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care s-a dispus trecerea în contul statului a 1680 (una mie șase sute optzeci) lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței.

8. Rejudecând apelurile, instanța a statuat că stare de fapt și de drept reținută de prima instanță în seama lui Carare Constantin, este în concordanță cu materialului probator administrat, faptei fiindu-i dată o încadrare juridică corespunzătoare. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate, care au fost corect apreciate, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, cu toate că inculpatul și-a recunoscut vina parțial, vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal și-a găsit confirmare prin:

- procesul-verbal de percheziție potrivit căruia în rezultatul percheziționării domiciliul lui Carare Constantin a fost depistat un fragment de sticlă pe care se păstra o substanță cu aspect de bulgări și praf de culoare albă (împachetat într-un pachet din hârtie), un pachet din polimer incolor în care se afla o substanță cu aspect de bulgări și praf de culoare albă și un cântar electronic de scară mică (f.d. 15-16, vol. I);

- raportul de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-254 din 26.01.2018 potrivit căruia substanța cu aspect de bulgări și praf de culoare albă din fragmentul de hârtie de formă pătrată și culoare albă, precum și în substanța cu aspect de bulgări și praf de culoare albă din interiorul fragmentului de polimer incolor, ridicate în rezultatul percheziției efectuate la domiciliul lui Carare Constantin, s-a depistat cocaină cu masa totală de 1,191 gr. (0,034 gr. + 1,148 gr.), iar pe fragmentul de sticlă și pe suprafața cântarului de scară mică depistate și ridicate în aceleași circumstanțe au fost depistate urme de cocaină (f.d. 21-27, vol. I);

- corpurile delictive: substanța cu aspect de bulgări și praf de culoare albă din fragmentul de hârtie de formă pătrată și culoare albă și substanța cu aspect de bulgări și praf de culoare albă din interiorul fragmentului de polimer incolor, 2 fragmente de sticlă și cântarul de scară mică (f.d. 28, vol. I).

Prin justificarea probelor cercetate, instanța de apel a considerat dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Potrivit art. 134¹ Cod penal prin droguri se înțeleg plantele sau substanțele stupefiante ori psihotrope, sau amestecurile ce conțin asemenea plante ori substanțe, stabilite de Guvern.

Astfel, potrivit Hotărârii de Guvern nr.1088 din 05.10.2004 cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora supuse controlului precum și cantitățile acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului 79 din 25.01.2006, cu modificările aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.43 din 26.01.2009, cocaină se referă la substanțele stupefiante (narcotice/droguri), iar cantitatea de 1,191 gr. (0,034 gr. + 1,148 gr.) reprezintă proporții mari.

Prin circulația drogurilor, precursorilor, etnobotanicilor și analogilor acestora se înțeleg orice operațiuni precum experimentarea, elaborarea, producerea (fabricarea), prepararea, cultivarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, deținerea, stocarea, păstrarea, livrarea, eliberarea, distribuția, expedierea, transportul, procurarea (cumpărarea), comercializarea, distrugerea, importul, exportul, utilizarea, promovarea acestora și alte activități conexe.

Obiectul juridic nemijlocit al infracțiunii prevăzute la art. 217¹ alin.(3) lit. f) Cod penal, îl reprezintă relațiile sociale referitoare la ocrotirea sănătății publice, a cărei asigurare implică circulația în condiții de legalitate a drogurilor.

Obiectul material al acestei infracțiuni îl constituie drogurile în sensul prevederilor art. 134¹ alin. (1) Cod penal, care stabilește că, prin droguri se înțeleg plantele sau substanțele stupefiante ori psihotrope, sau amestecurile ce conțin asemenea plante ori substanțe, stabilite de Guvern.

Latura obiectivă se realizează prin activități ilegale alternative cum ar fi: producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea. Obiectul juridic nemijlocit îl constituie relațiile sociale a căror existență și desfășurare normală sunt condiționate de circulația egală a drogurilor, apărute împotriva operațiunilor ilegale cu asemenea substanțe, săvârșite în scop de înstrăinare, precum și însușii înstrăinării ilegale ale acestora.

Prin acțiunea de *păstrarea de droguri*, etnobotanice sau analogii acestora înseamnă orice acțiune premeditată legată de aflarea ilicită a acestor substanțe în posesia celui vinovat (păstrarea asupra sa, în încăperi, în locuri special adaptate, în ascunzișuri, în mijloace de transport, propuse pentru depozitare temporară etc.). Totodată, nu are importanță cât timp persoana păstrează ilicit aceste substanțe, infracțiunea avînd un caracter continuu. Păstrarea substanțelor respective este o continuare firească a procurării sau a preparării (uneori și a transportării, expedierii etc.) acestora.

Transportarea de droguri presupune deplasarea acestora dintr-un loc în altul, inclusiv în limitele unei și aceleiași localități, săvârșită cu utilizarea oricărui tip de transport sau a unui obiect utilizat ca mijloc de transport, indiferent de locul păstrării substanțelor strămutate, în interiorul teritoriului vamal al R. Moldova.

Procurarea de droguri este considerată obținerea lor de către o persoană printr-o tranzacție ilicită (cumpărare, primire cu titlu de împrumut, de cadou sau în schimbul altor mărfuri și obiecte, precum și în calitate de mijloc de decontare reciprocă pentru o lucrare realizată, un serviciu prestat sau ca rambursare a datoriei etc.), în urma căreia aceasta devine posesorul acestor substanțe.

Expedierea drogurilor se consideră acțiunile persoanei orientate spre deplasarea acestora către destinatar, dintr-un punct în altul, prin expediere poștală, colete, bagaje, cu folosirea mijloacelor de comunicație poștală, a transportului aerian sau de altă natură, a animalelor, a păsărilor, a curierului special, atunci cînd acesta nu cunoaște despre conținutul mărfii pe care o însoțește, nici nu este în cîrdășie cu proprietarul ei, adică cînd aceste acțiuni de expediere se realizează fără participarea nemijlocită a expeditorului, dacă trimiterea se face în interiorul teritoriului vamal al R. Moldova. Această infracțiune va fi considerată consumată în momentul expedierii scrisorii, coletului, bagajului etc. cu substanțele conținute în ele, indiferent de faptul dacă acestea au ajuns sau nu la destinatar.

Infracțiunea este infracțiune formală și se consideră consumată din momentul realizării acțiunilor, indiferent de urmările prejudiciabile produse.

Latura subiectivă a infracțiunii imputate se caracterizează numai prin intenție directă. Făptuitorul este conștient de caracterul ilegal al circulației substanțelor

narcotice, psihotrope și a precursorilor, motivul, exprimându-se, în principal, în interes material.

Subiect este persoana responsabilă care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 14 ani.

Instanța a menționat că, potrivit prevederilor art. 46 Cod penal, prin grup criminal organizat se înțelege o reuniune stabilă de persoane care s-au organizat în prealabil pentru a comite una sau mai multe infracțiuni.

În doctrina de specialitate s-au elucidat trăsături definitorii ale grupului criminal organizat: stabilitatea (statornicia) grupului; organizarea în prealabil a membrilor grupului; scopul organizării grupului criminal este de a comite una sau mai multe infracțiuni.

Stabilitatea grupului criminal este caracterizată de existența unor legături strânse permanente între membrii grupului, formele și metodele individuale, specifice ale activității acestuia. În practica judiciară, s-a statuat că în calitate de indicatori ai stabilității pot servi: 1) gradul înalt de organizare (consolidarea grupului, preluarea detaliată a planurilor săvârșirii, de regulă, nu a uneia, ci a unui șir de infracțiuni; structura ierarhică și distribuirea rolurilor între participanți; disciplina internă, deseori, foarte strictă; un sistem bine gândit de asigurare cu mijloace și instrumente de săvârșire a infracțiunii; existența unui sistem de asigurare a securității participanților); 2) stabilitatea activului de bază al grupului și structurii ei organizaționale, care permite coparticipanților să conteze pe ajutorul reciproc și susținere în procesul săvârșirii infracțiunii, facilitează corelația dintre participanți și elaborarea metodelor de activitate comună; 3) existența unor metode și forme de activitate individuale după caracterul lor, ce-și găsesc reflectarea într-o metodică specifică de stabilire a obiectelor de atentare; metode specifice de săvârșire a infracțiunii și comportării membrilor grupului, retragerea de la locul săvârșirii faptei ș.a.; 4) stabilitatea (constanța) formelor și metodelor activității criminale, care servesc deseori ca garant al siguranței săvârșirii cu succes a infracțiunii, întrucât ele reduc la minimum probabilitatea comiterii erorilor de către participanți în cazuri imprevizibile.

Cea de a doua trăsătură specifică grupului criminal organizat – organizarea în prealabil a participanților – denotă faptul că participanții nu doar s-au înțeles privitor la săvârșirea în comun a infracțiunii, ceea ce este caracteristic grupului de persoane care acționează cu înțelegere prealabilă, ci au atins și o anumită comunitate obiectivă și subiectivă în scopul săvârșirii în comun a unei infracțiuni, sau a mai multor infracțiuni, care pot fi și neidentice.

Prin urmare, rezultă că nu orice grup de persoane care au comis în comun o infracțiune poate fi considerat un grup criminal organizat, or, ultima noțiune este una mult mai extinsă și complexă în coraport cu prima, atât din punct de vedere structural, cât și din punct de vedere al pregătirii de comiterea unei sau mai multor infracțiuni.

La caz, instanța de apel a menționat că faptele constatate, nu au evidențiat trăsăturile specifice unui grup criminal organizat și evident, toate aceste aspecte au fost luate în considerație de către instanța de fond, care justificat a exclus agravanta prevăzută de lit. b) alin. (4) art. 217¹ Cod penal din învinuirea imputată inculpatului. În acest mod, instanța a ținut să respecte exigențele impuse de art. 6 § 3 CoEDO

acordând o atenție deosebită notificării „acuzăției în materie penală” aduse inculpatului Carare Constantin.

Astfel, în modalitatea în care au fost constatate faptele lui Carare Constantin, apreciind ansamblul de probe administrate la materialele dosarului și cercetate în ședința de judecată, nu poate fi reținută comiterea faptei în calitate de membru al unui grup criminal organizat.

Subsidiar, nu a putut fi reținută nici specificarea rolului persoanei la comiterea infracțiunii potrivit art. 42 Cod penal.

Totodată, instanța de apel a constatat că instanța de fond întemeiat nu a reținut la calificarea infracțiunii calificativul „*expedierea drogurilor*” de la art. 217¹ Cod penal, or poate fi incriminat doar persoanelor care au expediat droguri către destinatar, nefiind prezentate probe privind expedierea de facto de către inculpat a drogurilor altor destinatari, însă fiind probat faptul deținerii drogurilor cu scopul de a le înstrăina.

Astfel, instanța a reținut că în urma percheziției la domiciliul inculpatului au fost depistate droguri – cocaină – în proporții mari, precum și un cântar electronic de scară mică.

La fel, s-a constatat, conform raportului de expertiză, că pe suprafața cântarului au fost depistate urme de cocaină, ceea ce denotă că acesta a fost folosit la cântărirea drogurilor, circumstanță care analizată în coroborare cu cantitatea mare de droguri depistată la domiciliul inculpatului probează scopul de înstrăinare a acestora.

Cu referire la argumentele apărătorului precum că inculpatul deținea cocaină în proporții mari pentru consum propriu, nu avea scop de înstrăinare, iar cântarul electronic de scară mică depistat în cadrul percheziției îl folosea pentru a cântări bijuterii, așa cum acesta deține funcția de administrator a SRL „Gold-Marin” care activează în domeniul confecționării bijuteriilor din metale prețioase și îl folosea pentru a demonstra clientului gramajul bijuteriei confecționate, cântarul fiind unul portativ, pe care deseori îl putea transporta în portmoneu – instanța le-a apreciat ca declarative, deoarece nu au fost prezentate probe care ar confirma versiunea apărării – că inculpatul este administratorul SRL „Gold-Marin” și că această întreprindere activează în domeniul confecționării bijuteriilor din metale prețioase. La materialele cauzei fiind anexat extrasul de la Camera Înregistrării de Stat privind faptul că inculpatul este fondatorul SRL „Natural-Plast” care se ocupă cu comercializarea peștelui (f.d.116, 127-129, vol. II).

Totodată, conform informației parvenite de la medicul narcolog, Carare Constantin nu se află la evidența medicului narcolog.

După cum rezultă din conținutul apelului, apărătorul nu este de acord cu condamnarea clientului său, considerând că lipsesc probe care ar confirma vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii imputate, solicitând să fie recalificată infracțiunea în art. 217 alin. (2) Cod penal, pe motiv că în acțiunile lui Carare Constantin lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate și anume art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal.

La acest capitol instanța de apel a menționat că, sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive

ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Prima instanță, conform prevederilor art. 314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, a cercetat materialele administrate de organul de urmărire penală, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ce au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită integral.

Totodată, argumentele invocate de apelant referitor la recalificarea infracțiunii săvârșită de inculpatul, pe motiv că probele administrate în cauză nu dovedesc vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate, constituie în sine un dezacord cu modul de apreciere a probelor administrate în dosar. În această ordine de idei, instanța de apel a menționat faptul că, concluziile primei instanțe sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul că, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită în cadrul procesului penal, astfel faptele acestuia, reținute prin sentință, întrunesc elementele infracțiunii imputate.

Adițional față de lucrul judecat de prima instanță, instanța de apel a constatat o motivare amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți, în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului astfel, fiind în corespundere cu exigențele art. 6 CoEDO.

Sanțiunea art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal prevede pedeapsa cu închisoare de la 3 la 7 de ani sau cu detențiune pe viață, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 3 la 5 ani.

În contextul art. 76, 77 Cod penal, în calitate de circumstanțe atenuante sau agravante, în privința inculpatului Carare Constantin, nu s-au stabilit.

Așa dar, instanța de apel, efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul lui în viața socială, precum și cel din înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, consideră că în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile a faptei și personalitatea inculpatului, a constatat că, corijarea și reeducarea acestuia este posibilă cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni închisoare, or, pedeapsa stabilită de instanța de fond a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Astfel, având în vedere lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, ținând cont de vârsta inculpatului – 51 de ani și de starea sănătății lui, precum și de faptul că instanța de fond a stabilit pedeapsa închisorii cu executare, instanța de apel a concluzionat că pedeapsa stabilită în privința inculpatului de 3 ani 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de circulația drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor lor pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, este echitabilă.

În cele din urmă, instanța de apel a concluzionat că scopul prestabilit al legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului Carare Constantin, va fi pe deplin atins, doar prin menținerea pedepsei sub formă de 3 ani și 6 luni închisoare,

cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis în conformitate cu prevederile art.72 Cod penal.

Cu referire la încasarea cheltuielilor de judecată, instanța de apel a concluzionat că soluția adoptată de prima instanță contravine art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală, care stipulează că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat.

Urmare celor menționate, instanța de apel a considerat că, cheltuielile de judecată în suma totală de 1680 lei, suportate pentru efectuarea rapoartelor de expertiză judiciară urmează a fi trecute în contul statului, având în vedere că, la momentul derulării acțiunilor de urmărire penală aceste cheltuieli conform legii în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii, urmau a fi suportate de către stat.

9. Împotriva deciziei, recursuri ordinare au declarat: procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Călugăreanu Vitalie și avocatul Chișca Maxim, în numele inculpatului Carare Constantin.

9.1. Procurorul, făcând referire la prezența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, solicită casarea totală a deciziei cu dispunerea rejudecării cauzei deoarece:

- motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, or în pct. 12, a deciziei recurate se menționează că „...*instanța de apel consideră dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate*”(adică infracțiunea indicată și descrisă în rechizitoriu), iar în pct.. 16 a deciziei recurate se indică deja că „... *Colegiul penal conchide că, acțiunile inculpatului Carare Constantin întemeiate au fost recalificate de către instanța de fond în temeiul art. 217/1 alin. (3) lit. f) Cod penal...*”;

- menținând soluția primei instanțe, instanța de apel nu a formulat o motivare corespunzătoare vis-a-vis de chestiunile ce au importanță decisivă (la acest capitol reiterându-se argumentele recursului ordinar declarat anterior (*a se vedea pct. 5 a prezentei hotărâri*)).

9.2. Avocatul Chișca Maxim, prin recursul ordinar depus la 10 ianuarie 2022 în numele inculpatului Carare Constantin, indicând la prezența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei cu adoptarea unei noi hotărâri prin care Carare Constantin să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal.

În motivarea cererii titularul invocă că acuzarea nu a administrat probe ce ar confirma că inculpatul a urmărit scopul înstrăinării drogurilor. Astfel, versiunea susținută de ultimul că drogurile depistate la el le păstra pentru consum propriu, el fiind bolnav de diabet zaharat, este una plauzibilă.

9.3. Avocatul Chișca Maxim, prin recursul ordinar depus la 21 februarie 2022 în numele inculpatului Carare Constantin, indică că prezenta cauză penală este disjungată pe motiv că Cernițchi Victor se afla în căutare. La moment acesta a fost identificat și plasat în arest la domiciliu.

Reieșind din faptul că lui Carare Constantin i se incriminează comiterea infracțiunii împreună cu Cernițchi Victor este necesar de a-l audia pe ultimul, pentru a elucida unele aspecte relatate de inculpat.

10. Judecând recursurile ordinare, raportate la actele cauzei, Colegiul Penal lărgit ajunge la concluzia că recursul ordinar declarat la 21 februarie 2022 de către

avocat, în numele inculpatului, urmează a fi respins, iar cel al procurorului și cel declarat la 10 ianuarie 2022 de către avocat, în numele inculpatului, urmează a fi admise, pentru următoarele considerente:

10.1. Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, *juducând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate*, adoptându-se soluția respectivă în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (*este tardiv sau inadmisibil*) ori nu este întemeiat legal (*este nefondat*).

Art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală prevede că *în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen*. Această prevedere legală are caracter de garanție procesuală, egală pentru toate părțile participante în proces, fiind impusă obligația îndeplinirii în termen a actelor procedurale, sub sancțiunea decăderii din acest drept procesual.

În conformitate cu prevederile art. 422 Cod de procedură penală, *termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei*.

Potrivit practicii CtEDO s-a statuat că termenul de exercitare a căii de atac începe a curge de la data pronunțării hotărârii (hotărârea *Sutter versus Elveția*) și participantul la proces citat legal o dată, deja cunoaște despre faptul desfășurării în privința sa a unui proces judiciar și este obligat de sine stătător să se intereseze de mersul procesului în continuare și examinarea cauzei în lipsa acestuia nu va constitui o încălcare a art. 6 CoEDO (hotărârea *Ponomaryov contra Ucraina*).

Avocatul Chișcă Maxim a denumit cererea de recurs ordinar declarată la 21 februarie 2022, în numele inculpatului, ca recurs suplimentar, fără a motiva întârzierea depunerii acesteia, fără a solicita repunerea în termen și fără a ține cont de faptul că legea procesual-penală nu prevede declararea unui recurs suplimentar.

Verificând corectitudinea sesizării instanței de recurs, prin prisma declarării cererii de recurs ordinar depuse la 21 februarie 2022, în termenul legal, Colegiul Penal lărgit statuează că una din cerințele obligatorii la depunerea recursului ordinar se referă la respectarea termenului de declarare a acestuia de către titularii cererii respective, termenul de recurs având caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se consideră ca tardiv, deoarece legea procesual-penală nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

La caz, recursul ordinar declarat la 21 februarie 2022 de către de către avocatul Chișca Maxim, în numele inculpatului, a fost depus în afara termenului prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală.

Prin urmare, se conchide că acest recurs ordinar nu se încadrează în termenul legal, fiind depus tardiv, iar repunerea acestuia în termen, în condițiile expuse supra, ar echivala cu avantajarea unei părți în defavoarea alteia, prin extinderea termenului legal de prescripție și revizuire a hotărârilor judecătorești, ceea ce în accepțiunea CtEDO urmează a fi interpretat ca încălcare a principiilor securității juridice cât și a egalității armelor, ceea ce duce la violarea art. 6 CoEDO – dreptul la un proces echitabil, care urmează a fi respectat cu referință la partea acuzării și a apărării, fără discriminare (hotărârea *Ghirea versus Republica Moldova*).

În aceste circumstanțe, Colegiul penal nu se va expune asupra motivelor invocate în acest recurs ordinar, or, potrivit practicii constante, instanța de judecată nici nu purcede la examinarea fondului unei cereri, deoarece soluția de respingere a cererii ca depusă peste termen sau inadmisibilă nu implică o verificare a hotărârii atacate, întrucât instanța nu poate proceda la o verificare de fapt și de drept a acesteia decât în cadrul unui drept exercitat în mod legal.

10.2. În continuare, cu referire la recursurile ordinare al procurorului și cel declarat la 10 ianuarie 2022 de către avocat, în numele inculpatului, instanța de recurs constată că recurenții s-au conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și au declarat recursurile ordinare în termen.

După cum rezultă din conținutul recursurilor, acestea se întemeiază pe prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, potrivit cărora, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond când:... instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel ... motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar..., nu au fost întrunite elementele infracțiunii... și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

În esență, argumentele părților se axează pe poziția că instanța de apel, examinând apelurile, nu au apreciat obiectiv probele și nu s-au expus asupra tuturor argumentelor apelanților.

În continuare, fiind sesizată cu recurs ordinar, instanța de judecată verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În conformitate cu art. 414 Cod de procedură penală prevede că *instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Relevant este de specificat că, *hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.*

Deci, instanța de apel fiind investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urmează să expună în hotărârea adoptată la situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze niște concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăție sau nevinovăție, încadrarea juridică a faptei săvârșite sau temeiul achitării, prevăzut de normele procesual penale.

Potrivit prevederilor art. 436 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală *procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărârii în recurs se desfășoară conform regulilor generale pentru examinarea ei. Pentru instanță de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului.*

Colegiul Penal lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost respectate pe deplin la judecarea cauzei în apel, speței fiindu-i aplicabile

prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit căruia *instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.*

În acest sens, Colegiul, **într-un prim aspect**, menționează că, temeiul real a răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale, răspunderii penale fiind supusă numai persoana vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de legea penală (art. 51 Cod penal).

Art. 113 Cod penal stipulează că *prin calificare a infracțiunii se înțelege determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală și că, aceasta se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.*

În cazul din speță, prima instanță a descris în felul următor fapta prejudiciabilă *„Carare Constantin, a săvârșit infracțiunea de circulație ilegală a drogurilor, în scop de înstrăinare, în următoarele circumstanțe.*

La 24 noiembrie 2017, ora 11:45, în rezultatul percheziției efectuate la domiciliul lui Carare Constantin din mun. Chișinău, str. 8 Martie, 79 a fost depistat un fragment de sticlă pe care se păstra o substanță cu aspect de bulgări și praf de culoare albă (care a fost împachetat într-un pachet din hârtie), un pachet din polimer incolor în care se afla o substanță cu aspect de bulgări și praf de culoare albă și un cântar electronic de scară mică.

Potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-254 din 26 ianuarie 2018 se constată că în substanța cu aspect de bulgări și praf de culoare albă din fragmentul de hârtie de formă pătrată și culoare albă, precum și în substanța cu aspect de bulgări și praf de culoare albă din interiorul fragmentului de polimer incolor, ridicate în rezultatul percheziției descrise mai sus, s-a depistat cocaină cu masa totală de 1,191 gr. (0,034 gr.+1,148 gr.), care se referă la substanțele stupefiante (narcotice/droguri) incluse în hotărârea de Guvern nr. 1088 din 05 octombrie 2004 cu privire la aprobarea Tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora supuse controlului precum și cantitățile acestora aprobate prin hotărârea Guvernului nr. 79 din 25.01.2006, cu modificările aprobate prin hotărârea Guvernului nr. 43 din 26 ianuarie 2009, în proporții mari.

Totodată pe fragmentul de sticlă și pe suprafața cântarului de scară mică depistate și ridicate în aceleași circumstanțe au fost depistate urme de cocaină.” și a încadrat-o în baza art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal – circulația ilegală a drogurilor în scop de înstrăinare, adică procurarea, păstrarea și transportarea ilegală a drogurilor, săvârșită în scop de înstrăinare, în proporții mari.

Această stare de fapt și de drept a fost preluată de instanța de apel.

Raportând starea de fapt la cea de drept, Colegiul concluzionează că ele nu concordă, iar, instanța de apel, fiind sesizată cu apel, neținând cont de efectul devolutiv al acestuia, nu a înlăturat erorile de drept admise la etapa judecării în primă instanță și a adoptat soluția de menținere a sentinței.

Drept consecință, situația descrisă mai sus echivalează cu nesoluționarea fondului cauzei și servește temei pentru casarea hotărârii, instanța de recurs fiind în imposibilitate de a trage concluzii privitor la corectitudinea soluției adoptate de către instanța de apel.

În al doilea rând, vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute la art. 385 Cod de procedură penală.

La caz, deși, instanța de recurs ordinar, prin decizia din 03 decembrie 2019, a indicat că *se constată omisiunea instanței de apel de a efectua o verificare și o apreciere a probelor*, primind cauza la rejudecare instanța de apel nu a înlăturat această eroare de drept.

Astfel, potrivit părții descriptive a hotărârii, instanța de apel în pct. 13 și 14 doar a enumerat probele, fără a le analiza, în ansamblu, prin coroborare, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, or într-o hotărâre este necesar nu numai de a enumera probele, dar și de a expune esența acestora și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

Tot din lecturarea deciziei recurate se constată că s-a adus atingere și prevederilor art. 414 alin. (2) și (6) Cod de procedură penală în conformitate cu care *instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal și instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal*, or:

- procesul-verbal de percheziție și raportul de expertiză judiciară, reflectate în pct. 14 a deciziei, nu au fost obiect de studiu, ele nefiind examinate în ședința instanței de apel;

- extrasele eliberate de Camera Înregistrării de Stat (f.d. 127-129, 174-175) și ordonanța din 23 noiembrie 2017 (f.d. 52, vol. II), cu toate că au fost verificate prin citire în ședința de judecată și reflectate în procesul-verbal al ședinței de judecată (f.d. 83, vol. III), a cărui conținut nu a fost obiectat de părți (art. 336 alin. (6) Cod de procedură penală), nu au fost indicate în textul hotărârii și instanța de apel nu s-a expus asupra acestora.

Drept consecință, din conținutul hotărârii recurate, se constată că prevederi legale ale art. 101, 414 și 417 Cod de procedură penală nu au fost respectate, și anume instanța de apel nu a examinat cauza sub toate aspectele și nu a dat răspuns la toate motivele esențiale invocate de apelanți, iar nepronunțarea asupra acestora reprezintă neexaminarea fondului apelurilor, instanța de apel fiind obligată să se pronunțe motivat, deoarece în viziunea apelanților, aceste motive ar putea răsturna soluția adoptată de prima instanță și afecta temeinicia acestei hotărâri.

Așadar, se atestă o motivare insuficientă a soluției adoptate de instanța de apel asupra chestiunilor ce țin de recalificarea acțiunilor inculpatului și condamnarea

acestui și consideră relevant de a puncta că, o hotărâre motivată, în sensul legislației naționale pertinente, precum și a jurisprudenței CtEDO, trebuie să conțină motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței la adoptarea soluției, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților în raport cu analiza probatoriului administrat în cauză.

Colegiul menționează că potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, dispozițiile art. 6 § 1 CoEDO impun instanțelor naționale să-și motiveze deciziile, urmând să fie examinate în mod real problemele esențiale care au fost supuse spre judecată instanței. În continuarea aceluiași gând, CtEDO a consemnat în repetate rânduri că, la judecarea cauzei de către instanța de apel și la adoptarea deciziei, aceasta nu se poate limita la preluarea totală sau parțială a motivării formulate de instanța de fond, ci trebuie să analizeze din nou cauza, în fapt și în drept, și să răspundă argumentat la criticile și mijloacele de apărare invocate de părți (*hotărârea Fomin versus R. Moldova*).

Colegiul penal lărgit specifică că, pentru corectitudinea judecării prezentei cauze este important de a analiza minuțios toate probele acumulate în dosar, întrucât aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, iar justa apreciere contribuie la elucidarea adevărului și la echitatea procedurii desfășurate pentru toate părțile la proces, or în decizia instanței de apel lipsește cu desăvârșire analiza și aprecierea probelor. Omisiunea instanței de apel de a face o analiză a probatoriului administrat și de a se expune argumentat asupra fiecărei probe în parte, este cu certitudine o lacună care nu poate fi corectată de către instanța de recurs la această etapă a procedurilor urmând a fi înlăturată de instanța de apel, prin rejudecarea cauzei. Procedând în asemenea mod, instanța de apel a admis încălcarea art. 6 § 1 CoEDO, potrivit căruia ... *orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa.*

În al treilea rând, soluția adoptată de instanța de apel contrazice dispozitivul hotărârii și hotărârea instanței de apel conține o motivare contradictorie.

Cu referire la concluzia enunțată se menționează că dispozitivul este o parte esențială a hotărârii și reprezintă soluția aleasă de instanță. De aceea, el trebuie să fie concis, explicit, categoric și să coreleze cu motivarea soluției adoptate. În sens contrar, hotărârea este ilegală.

În continuare, Colegiul menționează că deși instanța de apel a adoptat soluția de menținere a sentinței cât privește încadrarea juridică (*a se vedea pct. 16 a deciziei recurate și dispozitivul deciziei*) în pct. 12 și 18 a deciziei, ea a indicat că „*Prin justificarea probelor cercetate, instanța de apel consideră dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea **infracțiunii incriminate** (adică săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin.(2), art. 217¹ alin. (4) lit. b) Cod penal.*” și că „*Astfel, Colegiul penal consideră că vinovăția inculpatului în comiterea **infracțiunii incriminate** (adică săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin.(2), art. 217¹ alin. (4) lit. b) Cod penal) este confirmată prin cumulul de probe cercetate, enumerate mai sus, ce coroborează între ele și careva divergențe care ar trezi dubii nu sunt reținute.*”

În situația dată, instanța de apel și-a motivat în contradictoriu soluția adoptată și nu a formulat o motivare corespunzătoare vis-a-vis de chestiunile care au importanță decisivă în acest dosar.

De asemenea, Colegiul reține că instanța de apel a motiva în termeni generali concluzia că vinovăția inculpatului a fost confirmată pe deplin.

Precum rezultă din pct. 17 a deciziei recurate, instanța de apel a făcut referire la noțiunea de droguri, de circulație a drogurilor, a descris obiectul juridic nemijlocit și cel material, latura obiectivă (păstrarea, transportarea, procurarea, expedierea), subiectivă și subiect precum a componentei de infracțiune prevăzută de art. 217¹ Cod penal și a dat interpretare art. 46 Cod penal.

La acest capitol, urmează a se reține că obligația instanței de a-și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil. Or, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 CoEDO, s-a conchis că în procedurile desfășurate în fața judecătorilor, înțelegerea condamnării se bazează, în principal, pe motivele indicate în deciziile luate (hotărârea CtEDO *Taxquet versus Belgia*), iar o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (hotărârea CtEDO *Suominen versus Finlanda*).

Reieșind din cele descrise, Colegiul constată că, chestiunile asupra cărora Curtea de Apel trebuia să se pronunțe, nu au fost examinate în mod corespunzător, ca o chestiune de proces echitabil, instanța de apel urmând a cerceta amănunțit aspectele învinuirii înaintate lui Carare Constantin, să verifice și să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să prezinte raționamentele forte care au stat la baza soluției, de vreme, ce acționarea contrar prevederilor enunțate, constituie erorile de drept prescrise de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, fapt ce denotă imparțialitatea instanței, or potrivit art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, judecătorul nu trebuie să fie predispus să accepte concluziile date de organul de urmărire penală în defavoarea inculpatului sau să înceapă de la ideea preconcepută că acesta a comis o infracțiune ce constituie obiectul învinuirii.

În aceste împrejurări, Colegiul consideră că se impune concluzia de dispunere a rejudecării cauzei de instanța de apel și de nepreluare a concluziilor instanței de apel, pe motiv că erorile comise nu pot fi înlăturate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza în fond, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor legii procesual-penale.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor esențiale invocate în cererile de apel; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea o evaluare convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă

și promptă a cauzei date; să-și argumenteze clar concluziile în decizia adoptată, să emită o soluție clară, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

11. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1), pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit,

d e c i d e:

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat la 21 februarie 2022 de către avocatul Chișca Maxim, în numele inculpatului Carare Constantin.

Admite recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie și cel declarat la 10 ianuarie 2022 de către avocatul Chișca Maxim, în numele inculpatului Carare Constantin, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2021 în cauza penală privindu-l pe **Carare Constantin XXXXX** și dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Carare Constantin XXXXX urmează a fi eliberat imediat din penitenciar dacă a fost reținut în baza deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2021 și dacă în privința acestuia nu este aplicată măsură preventivă sub formă de arest sau acesta nu execută pedeapsă penală în baza altor hotărâri judecătorești.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată și pronunțată integral la 21 aprilie 2022.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun

Ghenadie Plămădeală

Nicolae Craiu